

DE MESTRE NOMÉS EN TENIM UN

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

En aquest fragment de l'Evangelí, Jesús posa al davant dels deixebles diverses situacions en les quals fàcilment tothom s'hi pot trobar. Tots els cristians som deixebles, i de Mestre només en tenim un, que és Jesús. Ell ens parla constantment a través de la vida. Ens cal estar oberts i atents per escoltar-lo. Jesús ha vingut al món a revelar a la humanitat que Déu és el Pare de tots, que no exclou ningú, la seva mirada no té fronteres, per a Ell tots som fills estimats d'una manera personal i única, i germans els uns dels altres. La tasca principal dels cristians és deixar-se estimar i aprendre a estimar com Ell ho va fer, i aprofundir l'Evangelí. Jesús és el model a seguir, el camí per on s'arriba a viure amb plenitud i amb llibertat.

La veritat humana es coneix per les seves obres, i les obres provenen del seu cor. Un cor net, estima, desprèn bondat, tolerància, compassió. No jutja ni condemna, perquè sap que el judici només pertany a Déu. Les persones no tenim dret a jutjar ni a donar lliçons a ningú. És Ell qui veu el cor i les intencions de cada u.

Un cor net s'accepta a si mateix, amb les seves llums i les seves ombres, viu en la veritat, no fingeix ser el que no és, s'alegra del bé dels altres. Però sovint la mirada de les persones és superficial, es queda en les aparences, i la tendència innata a judicar està molt arrelada en nosaltres. Es judica amb molta facilitat i lleugeresa amb les paraules i els pensaments. Recordem el que va dir Jesús als que volien apedregar a la dona adúltera: «Qui estigui lliure de pecat que comenci a tirar pedres». Els qui estan segurs de posseir la veritat, imposen el seu judici i creuen que tenen el dret de fer-se mestres i guies, de corregir els altres. Aquesta actitud comporta un gran perill. ¿Com es pot judicar a un altre si el qui judica no és capaç de judicar-se ell mateix?

«No jutgeu i no sereu jutjats», diu Jesús als seus deixebles. Jutjar un altre demana haver entrat primer dins d'un mateix, amb sinceritat i lucidesa, i haver descobert les seves pròpies qualitats i els seus errors. Els qui estan tancats en la seva veritat no accepten els qui no pensen com ells, i fan afirmacions dels altres sense fonament, no són lliures.

Déu coneix i estima cada persona d'una manera única. Sigui qui sigui i com sigui, té per a Ell un valor sagrat. No pot deixar d'estimar i de confiar en el que ha creat i ha fet fill seu. Com a Pare, espera pacientment que el seu fill reconegui, al llarg de la seva vida, el seu comportament, els seus errors, i també el seu desig de bondat i de bé. La mirada de Déu és sempre compassiva, de salvació, de perdó.

Els deixebles de Jesús sabem que el que ens identifica amb Ell és l'actitud d'amor, de perdó i de servei. Hem d'evitar tot el que és formalisme, desig de sobresortir i creure'ns superiors als altres. Jesús, l'únic just, no ha vingut a jutjar sinó a salvar. Ell, que va ser jutjat injustament, a la creu, ni tant sols va jutjar els qui el mataven, al contrari, el seu judici va ser el perdó i la misericòrdia: «Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan». El judici de Déu és sempre de salvació, no de condemna. Jesús ha vingut a buscar i a salvar tot el que estava perdut.